

Alijot v kostce

Kohen: Národ složený z různých skupin (učenci, soudci, knížata, muži, ženy, děti – Aškenázové, Sefardi, pobožní, sekulární, chasidé, litvaci a dokonce i Pražáci) stojí ve své jednotě před Bohem a naslouchá Mošeho uklidňujícím slovům po předchozích varováních (TOCHACHOT). Boží smlouva platila pro naše předky, platí pro nás a naše současníky a bude platit i pro budoucí generace. Smlouva uzavřená mezi Bohem a židovským národem zavazuje obě strany. A nezahrnuje jen naše práva, nýbrž nás také zavazuje k plnění příkazů. Ve světě platí pravidlo odměny a trestu, ale přesto nemůžeme všemu na světě rozumět. Existují i Božská mystéria (NISTAROT).

Levi: I když porušíme smlouvu, máme šanci na nápravu.

Šliší: Naší starostí má být naše upřímná zbožnost. S ní nás Boží požehnání neminou. Tóra není jakousi od reality odtrženou teorií. Není nám vzdálená. Máme ji mít ve svých ústech a ve svých srdcích, abychom se podle ní mohli chovat.

Reví: Máme svobodnou vůli a neseme plnou odpovědnost za své činy. Moše ve sto dvaceti letech oznamuje lidu, že jej již déle nepovede a nepřejde s ostatními řeku Jordán. Moše připomíná lidu vítězství a ubezpečuje jej, že se nemusí bát, protože „Bůh je s nimi“.

Chamiší: Moše hovoří (před staršími lidu) s Jehošuu a dodává mu síly. Moše dopisuje Tóru a předává ji kohenům. Příkaz HAKHEL – na sukot těsně po skončení sedmého roku (ŠMITA) se mají všichni shromáždit v Chrámu, aby posílili svou oddanost Tóře.

Šiší: Moše a Jehošua vstupují do Miškanu. Moše se dozvídá, že po jeho smrti sejde lid Izraele z řádné cesty, načež Bůh „skryje svou tvář“. Povinnost sepsat „Píseň“ neboli Tóru.

Šví: Moše sepsal pro každý kmen jeden svitek Tóry. (S výjimkou posledních osmi vět, které dopsal Jehošua.) Levité mají za povinnost umístit jeden svitek Tóry do Miškanu. Názory se liší v otázce přesného umístění. Podle jedněch byl svitek přímo v ARON HAKODEŠ, podle druhých byl umístěn na polici vedle archy.

Haftara (Ješajahu 61:10-63:9): Poslední z útěšných haftarot po Tiše beAv. Víze všeobecného míru v době, kdy všechny národy poznají, kdo je skutečný a jediný Bůh.

Šmílův DAF

25. elul 5770

4. září 2010

začátek šabatu: 19:41

konec šabatu: 20:31

Nicavim-Vajelech

šabat slichot

Časy pro tento týden

čas tfilin od 5:12 | šma jisrael do 8:35

mincha od 13:34

západ slunce 19:41 | tři hvězdy 20:14

Šabat šalom,
pro zahájení čtvrtého ročníku Šmílova DAFu mohla být jen těžko vhodnější paraša. Slova Nicavim-Vajelech, stojící a jdoucí, v sobě pojí dva základní prvky pokroku v duchu Tóry. Slovem Nicavim rezonuje stabilita pevně stojící na tradici, zatímco Vajelech symbolizuje nezadržitelný pohyb vpřed.

I letos k tradičním rubrikám přibudou další. Doufám, že se vám budou líbit. A také vašim dětem, na které nezapomínám.

V tomto rámečku pod hlavičkou DAFu se budu snažit psát o zajímavých myšlenkách, které jsem v souvislosti s parašou našel v různých komentářích. Pro dnešek jsem si vyhradil místo pro otázku, která nás může napadnout při zmínce o posledním dnu Moše Rabejnu. Co máme člověku přát k jeho sto dvacátým narozeninám? Zdánlivě vtipná odpověď říká: „Užij si ten den,“ ale podle mne se nejedná o vtip. No, co byste dělali vy, kdyby vám bylo právě sto dvacet a byli jste plní fyzických i duševních sil? Seděli byste s hlavou v dlaních a počítali plynoucí vteřiny? Co dělal Moše svůj poslední den? VAJELECH – šel dál. Učil, žehnal. Inspiroval. Každý den má nějakých 86400 vteřin a každá z nich nabízí možnost plnit Boží vůli slovem, činem, myšlenkou.

Na tento šabat, 25. elul 5770, připadá tradiční výročí stvoření světa. Užijme si to. A ať za šest dní uslyšíme rošhašanové trubení na šofar. Takže: ŠANA TOVA!

Sidra v číslech | Aktuality | Pravidelné šiury

- 51. a 52. paraša v Tóře (z 54), 8. a 9. v knize Devarim (z 11)
- 7 paršiot, 3 otevřené, 4 zavřené
- skládá se z 70 vět, 1210 slov a 4698 písmen
- obsahuje 2 micvot, 2 příkazy a žádný zákaz
- od neděle říkáme Slichot, ve středu večer začíná Roš hašana
- Mazal Tov Krasovským – k narození syna.
- Mišna: Pea 8:8 | Daf Jomi: Avoda zara 21

Pro děti - Effi spolupracuje

Včera začal nový školní rok. Pro Effiho již druhý, takže věděl, kam si má položit tašku a kam zavěsit kabát. Effi se ve škole potkal se starými kamarády, ale všiml si i několika neznámých žáků, kteří loni do třídy nechodili. Paní učitelka Tova žáky poprosila, aby svým novým spolužákům podle svých možností pomáhali.

Effi chtěl také pomáhat, ale jen do chvíle, než potkal Dana. Dan byl také nový žák, ale už si seděl u počítače a hrál si na něm, aniž by si respektoval pořadník na nástěnce nad počítačem. A když si Dan dohrál, ani neukončil spuštěné programy. Klidně si odběhl na venkovní hřiště, kde a začal rozhazovat písek.

Effi si sedl na stranu a plakal. Písek mu vletěl do očí a Effi se na Dana hrozně zlobil. „Co se děje, Effi?“ zeptala se ho Tova. „Dan vůbec neví, jak se má chovat. Říkala jste, že máme pomáhat novým žákům, ale tenhle kluk si hned sedl k počítači, nic po sobě neuklidil a hází kolem sebe písek. Nechci mu pomáhat,“ stěžoval si Effi.

Tova otřela Effimu obličej, a pak si s k němu přisedla. „Víš, co si myslím?“ Effi zavrtěl hlavou. „Myslím, že Dan ještě nezná naše pravidla. O pořadníku k počítači jsem mu ještě nestihla říct.“ „A o uklizení věcí? A o házení písku?“ „Effi, když přijde do třídy někdo nový, musíme mu naše pravidla vysvětlit. To je jako v paršať Nicavim, kde Bůh Izraelcům nejdřív připomíná, že jsou jeho národem a on jejich Bohem a že je správné, aby se podle toho chovali a plnili micvot, a pak Moše všechny příkazy sepsal do knihy, abychom je nezapomněli. A aby si je mohl přečíst a naučit každý, kdo se v budoucnu k židovskému národu přidá.“

Effi rozuměl. „Takže musíme nové žáky naše třídní pravidla naučit, že jo?“ A za chvíli Tova viděla, jak Effi Danovi vysvětluje, že jen vítr smí foukat do třídního větrníku.

Effiho příběhy píše pro MIBERESHIT Idit Rosenheim, kráceno

Pro dospělé – Vykoupení Izraele

A bude, když na tebe přijdou všechna ta slova, požehnání a kletby, která před tebe předkládám, a vezmeš si je k srdci mezi národy, mezi které tě Bůh zažene. Vrátíš se k svému Bohu a vyslyšíš jeho hlas ve všem, co ti dnes přikazuji, ty a tvůj syn, celým svým srdcem a celou svou duší.

Podle **Rambama** a **Saadji Gaona** pojednává tato část naší paraši o době Mesiáše, jinými slovy zde oba učenci vidí pramen našich znalostí o vykoupení Izraele.

Podle **Rambama** nejdříve povstane král z Davidova rodu a ujme se vlády. Poté vystaví Chrám a shromáždí rozptýlené Izraele. V názoru na toto pořadí však nejsou autority jednotné. Podle **jeruzalémského talmudu** bude Chrám postaven ještě před příchodem Mesiáše. **Sefer Hachinuch** píše, že před stavbou Chrámu musí žít většina národa v Erec Jisrael.

Podle **Maharši** bude příchodu Mesiáše předcházet doba omezené suverenity, obdobně jako v časech druhého chrámu.

Otázky vykoupení zůstávají tedy stále nezodpovězeny a až "poste factum" se dozvíme skutečný postup.

Podrobný rozbor textu Tory nacházíme v Nacivově komentáři **Emek davar**. Píše: „Nejdříve se "probudí" Židé rozptýlení ve velkých národech (*bechol hagojim*) a zatouží po zaslíbené zemi a návratu na Cion (*vešav Hašem ... et ševutecha*). To způsobí, že se vrátí i Židé žijící na území malých národů (*jekabeccha mikol haamim*).“ Podle Nacivovy představy tedy bude "shromáždění rozptýlených" záležitostí postupnou a dlouhodobou. V rámci tohoto procesu budou trestány národy za to, jak utiskovaly Izrael (*a dá Bůh všechny tyto klatby na tvé nepřátele*).

Podle **Avarvanela** je v tomto proroctví obsažen i návrat násilím pokořených, kteří se nemohou veřejně vyslovit pro návrat do Izraele. Ti si teprve potom „*tato slova vezmou ke svému srdci*“. Ať je to brzy, ještě za našich dnů.

Kompletní archiv všech DAFů můžete nalézt na www.doopravdy.cz/daf